N°. 32. **A°. 1843.**

VRIJDAG, den **21sten APRIL.**

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 18 April 1843.*

Van wege den Gouverneur Generaal wordt hiermede bekend gemaakt, dat ten gevolge van het daaromtrent gedaan verzoek, *Brieven van Manumissie* zijn verleend geworden:

1. Aan de Slavin *Magdaleentje*; toebehoord hebbende aan den Boedel wijle F. van ABBENSETS.
2. Aan de Slavin *Leentje* en hare Kinderen *Eduard* en *Saratje*, *Johan* en *Charles*; toebehoord hebbende aan de Wed. JEOSUAH DE LA PARRA.
3. Aan de Slavinnen *Doortje* en *Jansie*; toebehoord hebbende aan J. C. HESHUIZEN.
4. Aan de Slaven *Josephus* en *Samuel*; toebehoord hebbende aan B. DE LA PARRA.
5. Aan de Slaven *Brigetta*, *Daphina*, *Adriaan*, *Frederika* en *Anna*; toebehoord hebbende aan N. W. BÖHM.
6. Aan den Slaaf *Claries*; toebehoord hebbende aan G. S. DE VEER; — en dat gemelde gemanumitteerden voortaan zullen heeten:

1. MARIA MAGDALIJNTJE ABBENBROEK.
2. LEENTJE WIJNALDUM.
   EDUARD WIJNALDUM.
   SARAATJE WIJNALDUM.
   JOHAN WIJNALDUM.
   CHARLES WIJNALDUM.
3. CAROLINA DOORTJE HEERENBERG.
   JOHANNA HENRICA JACOBA HEERENBERG.
4. JOSEPH MESIAS PENSO.
   SAMUEL WIJNGAARDEN.
5. BRIGETTA LEGEVELD.
   MARIA ELISABETH LEGEVELD.
   ADRIAAN MARTINUS LEGEVELD.
   FREDERIKA LEGEVELD.
   ANNA MAGDALENA LEGEVELD. — En
6. CLARIES VEERHUIZEN.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Buitenlandsche Nieuwstijdingen.

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN, 9 Februarij.

Volgens een doorgaans wel onderrigt blad zou lord Aberdeen aan het fransch kabinet hebben medegedeeld, dat de engelsche aan de fransche regering geene inwilligingen kon toestaan ten opzigte der verdragen van 1831 en 1833 wegens het regt van onderzoek, en dat Rusland, Oostenrijk en Pruissen hunne goedkeuring aan dat besluit hadden gehecht.

— In de Mexicaansche papieren vindt men het adres van den generaal Santa Anna aan het Huis der Vertegenwoordigers, waarbij hij berigt dat hij in stilte op zijn landgoed gaat leven en den generaal Bravo als zijnen opvolger in het bestuur voorstelt. Dit heeft de goedkeuring der Wetgevende Kamer verworven, en de eed van trouw is door laatstgenoemden Generaal den 27 October afgelegd, onder verklaring dat hij de plannen van zijnen voorganger stiptelijk denkt na te leven.

— Brieven uit Lima behelzen nadere bijzonderheden omtrent de elkander spoedig opvolgende omwentelingen, en verwarringen, waaraan Peru voortdurend ter prooi blijft. Na het sluiten van den vrede met Bolivia, door bemiddeling van den Chilischen afgezant, maakten de generaals Castillo en la Fuente, ieder waarvan over eene divisie van het operatieleger bevel voerde, gelijkelijk aanspraak op het opperbevelhebberschap, en werkelijk op den rang van president, hoewel zij voorgaven den heer Menendez als zoodanig te erkennen. Terwijl deze twee eerzuchtigen elkander bestreden, hetwelk in de nederlaag van la Fuente eindigde, beproefde een ander generaal, met name Torricos, die de troepen te Lima kommandeerde, Menendez af te zetten en zichzelven als president op te werpen. Hij zond troepen naar het zuiden af, en rustte een schip uit om de haven van Islay te blokkeren. Intusschen was nog een andere pretendent naar het voorzitterschap, zekere kolonel Vivanco, opgestaan. Thans verneemt men dat twee schepen, in dienst van Torricos, zijne zaak verlaten en het schip dat genoemde haven blokkeren moest genomen hebben en dat Castillo, na de nederlaag van la Fuente, naar Moquega is getrokken, waar het volk zijne troepen aangevallen en de meesten der officieren vermoord heeft, terwijl Castillo zelf de vlugt moest nemen. Vivanco zou zich, met eenige honderd man te Islay inschepen, en langs de kust, naar Callao of Pisko, stevenen. De zaak van Torricos werd als wanhopig beschouwd.

FRANKRIJK.

PARIJS, 24 Januarij.

De kamer der pairs heeft de discussien over het adres van antwoord, bepaaldelijk betrekkelijk de voorgestelde amendementen nopens het regt van onderzoek voortgezet. Een der leden, de heer Turgot, heeft een nieuw amendement voorgedragen, strekkende dat het gouvernement onderhandelingen mogt openen over de herziening der traktaten van 1831 en 1833. De prins van de Moskowa en de hertog van Noailles hebben tegen deze traktaten gesproken. De heer Guizot, die in de vorige zitting de buitenlandsche staatkunde van Frankrijk, inzonderheid ten aanzien derzaken in het Oosten opzigtelijk Spanje verdedigd had, heeft daarop andermaal het woord gevat en hoofdzakelijk het volgende gezegd:

» Ik zal al de regtskwestien, als de twijfelingen die in de gemoederen kunnen opkomen, niet zoeken te beslissen. Er zijn genoeg praktische vraagstukken en deze zal ik grondig trachten te behandelen. 's Lands eer, zijn stand, zijne goede gezindheden zijn er mede gemoeid.

» Ik weet, mijne heeren, welk gevoelen er gerezen is tegen het regt van onderzoek. Ik eerbiedig dat gevoelen. Ik zou mijnzelven voor verdwaasd houden, indien ik het niet in overweging nam; maar ik zou mij schuldig achten, indien ik aan hetzelve alles tot zelfde waarheid opofferde. De heer Guizot daarop tot de daadzaken overgaande, herinnert aan den aandrang van de zijde van Frankrijk gedaan, om alle Europesche mogendheden tot het traktaat betrekkelijk het regt van onderzoek te doen toetreden, haalt verscheidene daartoe betrekkelijke depeches aan van het fransche kabinet uitgegaan. Die traktaten hebben bijna de geheele uitroeijing van den slavenhandel ten gevolge gehad.

» Ziedaar — dus vervolgde de heer Guizot — de voordeelen die uit dat traktaat voor de menschheid en het regt der volken voortvloeijen. Welke zijn thans deszelfs bezwaren? Laten wij het erkennen, mijne heeren, men moet dezelve overdreven hebben: die traktaten zijn gedurende tien jaren in werking geweest, zonder dat de kamers er tegen zijn opgekomen. Wat de klagten van bijzondere personen aangaat; in dat lang tijdsverloop zijn er 12 ingebragt, waarvan 7 zijn gebleken ongegrond te zijn geweest. Slechts 2 zijn billijk erkend, 3 zijn nog hangende. Zoo de uitoefening van het regt van onderzoek zich door zulke schreeuwende misbruiken had gekenmerkt als men zegt hoe zal men dan zulk een lang stilzwijgen verklaren? De bedoelde traktaten hebben intusschen hunne bezwarende zijde, hoe daarin te voorzien? Niemand zal betwisten dat men ze ter goeder trouw moet uitvoeren zoolang zij bestaan. Moeten wij dan onderhandelingen openen strekkende om die traktaten te doen vernietigen. Ziedaar Mijne heeren, de vraag die moet beantwoord worden.

» Ik geloof, mijne heeren, dat die onderhandelingen, bij den staat van verbittering waarin het vraagstuk van het regt van onderzoek de beide landen gebragt heeft, nu ten ontijde zouden zijn."

De heer Guizot zegt dat de vijandelijke weinig gematigde gezindheid, van de fransche kamers en van de drukpers jegens Engeland, in eene dergelijke omstandigheid het engelsche gouvernement genoodzaakt hebben de door ons gouvernement gevraagde wijzigingen te weigeren." Hij leest eene depeche voor van den 12den Februarij 1841, waarin lord Aberdeen zijn leedwezen betuigt, dat hij verpligt is met eene weigering te antwoorden. Na de vijandelijkgezinde blijken in de fransche kamers kon, zeide lord Aberdeen, Engeland niet toegeven zonder aan zijne waardigheid te kort te doen.

» Ik wil, vervolgde de minister, dat men wel wete, dat overdreven geroep somtijds onoplosbare, onoverkoomlijke moeijelijkheden doet ontstaan. Stellen wij dus de onderwerpelijke onderhandelingen uit. Ik herhaal het, bij den tegenwoordigen staat der gemoederen, zouden die onderhandelingen tot eene zwakheid of tot eene dwaasheid leide. Wat mij aangaat, ik wil mij noch tot het eene, noch tot het andere leenen."

— De 21 dezer zal het eene halve eeuw geleden zijn dat de ongelukkige Lodewijk XVI, als slagtoffer eener toomelooze volkswoede, zijn naauwelijks acht en dertigjarig

leven op het schavot liet, na eene regering van negentien jaren, gedurende welke hij uitstekende hoedanigheden en vooral eene groote mate van goedwilligheid aan den dag legde, maar die, bij de heerschende stemming der gemoederen, niet krachtig genoeg was om in tijds het kwaad uit te roeijen, dat, onder zijne krakterlooze voorgangers, bij het nagenoeg algemeen bederf onder een trotschen adel en eene verbasterde geestelijkheid, alom in Frankrijk wortel had geschoten. Het lijk van den beklagenswaardigen Vorst werd naar het kerkhof van la Madelaine gevoerd, waar zijne beulen het met ongebluschten kalk bedekten, opdat zelfs het geringste spoor daarvan mogt vergaan. Nogtans zijn in 1814 eenige overblijfselen daarvan gevonden, en in Januarij 1815, met het stoffelijk overschot zijner gemalin, Maria Antoinetta, naar St. Denis overgebragt. Gedurende de zoogenaamde Restauratie werd het testament des omgebragten Konings, in zijne gevangenis opgesteld, en waarin evenveel vaderlijke goedheid als godsdienstzin doorstraalde, jaarlijks op zijnen sterfdag in alle kerken gelezen.

MENGELWERK.

De Halfvolle Flesch.

Het geslacht van den geachten koopman F. te Flensburg voert in zijn wapen eene halfvolle flesch; de volgende daadzaak heeft hiertoe aanleiding gegeven: C h r i s t i a a n F., de overgrootvader van het tegenwoordig hoofd van dit handelshuis diende, in den, destijds tusschen Zweden en Denemarken gevoerden, uiterst bloedigen oorlog, als gemeen soldaat. Onmiddelijk na eenen, door de Deenen gewonnen slag, had deze oude F., die als schildwacht op zeker punt van het door zijne landslieden behouden slagveld geplaatst was, eene flesch bier bekomen, welke hij juist bezig was, tot lessching van zijnen brandenden dorst, aan den mond te zetten. Op dat oogenblik hoort hij de smeekende stem van eenen Zweed, die, van beide beenen beroofd, hem met aandrang om eenen dronk verzocht. F. had een hart, voor medelijden vatbaar; in den smeekende ziet hij geenen vijand meer, maar slechts eenen lijdende. Zijnen eigenen dorst vergetende, buigt hij zich over den gekwetste en reikt hem de volle flesch toe. Maar, terwijl hij dit doet, lost de valsche Zweed, die nog voor de laatste maal zijnen volkshaat wilde koelen, een pistool op den geen, die hem poogde wel te doen. Over dezen echter waakte een goede engel. Hoezeer van zoo nabij gedaan, miste het schot. Bedaard nam F. de flesch, dronk ze half ledig, en reikte ze toen op nieuw den stervende toe, met de woorden: „Daar, schelm, nu krijgt gij slechts de helft.” Een voornaam officier, die niet ver van daar getuige van dit geval geweest was, deelde het den Koning mede, die den wakkeren krijgsman eene belooning deed toekomen, en hem een wapen schonk, waarop eene halfvolle flesch het hoofdbeeld uitmaakt.

Gelukkige Inval.

In den veldtogt van verleden jaar tegen eenen diep in het binnenland wonenden Arabischen volkstam, die met de Franschen nog weinig in aanraking gekomen was, doch niettemin den algemeenen haat der natie tegen hen in hooge mate deelde, werd eene kleine afdeeling Franschen door de Arabieren verrast, en al wat niet op de plaats zelve neergehouwen of gevangen genomen werd, moest ijlings zijn heil in de vlugt zoeken. Bij deze afdeeling troepen bevond zich ook de muzijk van het regement, en de muzikanten trokken met de overigen naar het tempo van een bruisend prestissimo af. Een der klaphoornblazers werd ondertusschen door zijn groot en zwaar instrument (Ophikleïd geheeten) in het vlugten zeer gehinderd, en reeds was hij op het punt om het weg te werpen, toen hij, tot zijnen schrik, eenen Arabischen ruiter, die hem vervolgd had, met losen teugel op hem zag aanrennen. Verder vlugten werd nu vruchteloos; en bleef niets anders over, dan te vechten, of zich over te geven. Eene schrikkelijke keus, want wilde hij vechten, zoo beloofde zijn kort zijdgeweer hem weinig voordeel tegen de lange lans zijner weerpartij, en van den anderen kant, zoo hij zich overgaf, was het uitzigt op een veeljarige slavernij niets minder dan behagelijk. Deze wanhopige toestand bezielde den muzikant even zonderling, als kloekmoedig besluit in. Hij hief het geweldig groote instrument als een snaphaan op den schouder, verwachtte met dreigende gebaren den vervolgden vijand en toen deze hem nabij gekomen was, legde hij het Ophikleïd als een schietgeweer op hem aan. De Arabier scheen plotseling door een panischen schrik getroffen, ongetwijfeld hield hij het helder glinsterende instrument, hetwelk hem zijne wijdgapende, donkere tromp toekeerde, voor de eene of andere nieuwe uitvinding des Duivels, voor eene soort van helsche machine, waarmede de Giaurs zijnen stam wilden vernietigen. Geen oogenblik bedacht hij zich, maar wendde zijn paard en verwijderde zich in vollen galop van het gevaarlijke instrument. De muzikant van zijne zijde trok met de overigen in goede orde voort. Zij bereikten alle behouden het Fransche leger, en dit voorval verlustigde langen tijd geheel de armee.

De Ambassadeur van Frankrijk aan het Russisch hof, gaf in zekeren kring hoog op van de handigheid en bekwaamheid der Fransche gaauwdieven en verhaalde daarvan verscheidene trekken. Een der prinsen van het Keizerlijk huis, daar tegenwoordig, was van gevoelen, dat de gaauwdieven van Petersburg voor die van Parijs niet onderdoen en verzocht hem den volgenden dag ter maaltijd, belovende hem van zijne ringen, horologien en alles wat niet aard of nagelvast aan hem was, te zullen doen berooven. Eene weddingschap werd daarop aangegaan, en de prins verzocht den Minister van Policie hem den bekwaamsten gaauwdief toe te zenden die hij achter het slot had. Deze werd als Laker van den Prins gekleed; ontving de noodige onderrigting, en de toezegging zijner vrijheid indien hij zijne taak volbragt.

Aan tafel gezeten volgde de geregten elkanderen op en liep de maaltijd bijna ten einde, zonder dat de Prins het afgesproken teeken ontvangen had dat de slag was gelukt. Eensklaps helderde des Prinsen gelaat zich op en hij vroeg den gezant hoe laat het was. Deze tastte terstond met zegepralend gebaar naar zijn vestzak, zoo als hij gedurende den maaltijd meermalen gedaan had, en trok, onder schaterend gelach van al de gasten, eenen knol daaruit, in den vorm van een horologie gesneden. Om zijne teleurstelling te verbergen wilde hij een snuifje nemen, maar ziet ook zijne snuifdoos is verdwenen en bij eene nadere beschouwing en onderzoek ook zijne ringen, handschoenen, zakdoek; in een woord alles wat niet aan zijn ligchaam vastzat. De gaauwdief werd geroepen en vertoonde terstond twee horologien en twee ringen, waaronder die van den prins gevonden werden, die eindelijk bespeurde dat hij even als zijn gast geheel geplunderd was, doch plegtig betuigde er niets van bespeurd te hebben. De bekwaame zakkerollier werd weggezonden met de vermaning om zijne handigheid en behendigheid voortaan tot eene eerlijke kostwinning te gebruiken.

Publieke Veilingen.

Ter Kastelenije van het Geregtshof.

Vrijdag, 14 April 1843.

Een kwart aandeel in het bloote ERF, gelegen aan de *Steenbakkerij Straat*, Nieuwe Wijk La. C. No. 102. — *f*130. — JOHANNA van J. C. KOCK.

Een kwart aandeel in het bloote ERF, gelegen als voren, Nieuwe Wijk La. C. No. 103. — *f*150. Dezelve. — Beiden aankomende HERMANUS van HERMANUS van BUTTNER, als voor een vierde Erfgenaam van den Boedel HERMANUS van BUTTNER.

Door en ten huize van den Vendumeester
J. F. FAVEREIJ.

Vrijdag, 14 April 1843.

Het HUIS en ERF, gelegen aan den *Oude Oranje Tuin*, Nieuwe Wijk La. A. No. 271; aankomende den uitlandigen Th. CORDUA. — *f*2,810. — G. F. PLUNKETT.

Door den Vendumeester
M. A. KEIJSER.

Woensdag, den 19 April 1843.

Het HUIS en ERF, gelegen aan de *Keizerstraat*, La. A. No. 240. — *f*8,400. — J. J. LEIJSNER nom. ux.

Het HUIS en ERF, gelegen als voren, La. A. No. 245. — *f*5100. — B. GUILMIN. — Beiden aankomende den Boedel wijlen Hs. KLINT.

Het HUIS en ERF, gelegen aan de *Gravenstraat*, La. B. No. 57; aankomende den Boedel wijlen A. F. GERDEMAN. — *f*6000. — *Opgehouden.*

ADVERTENTIËN.

SURINAAMSCHE MAATSCHAPPIJ VAN WELDADIGHEID.

Het Hoofd-Bestuur dezer Maatschappij, het houden der OPENBARE VERGADERING, tot het doen van het *JAARLIJKSCH VERSLAG* bepaald hebbende op D i n g s d a g den 25sten dezer, heeft de Eer ter kennis van het Algemeen en van de Leden in het bijzonder te brengen, dat deze Vergadering zal plaats hebben, in de Zaal boven 's Lands Waag, DES AVONDS *ten half acht ure.*

Het Hoofd-Bestuur voornoemd, noodigt zoo wel de Leden dezer Maatschappij, als de verdere Ingezetenen dezer plaats ten vriendelijkste uit, deze Vergadering met hunne tegenwoordigheid te vereeren, en door eene talrijke opkomst, den luister dezer plegtigheid te verhoogen.

Paramaribo, den 13 April 1843.

Namens het Hoofd-Bestuur voornoemd,
De Algemeene Secretaris,
H. J. RAATGEVER.

NAAR *BERBICE EN DEMERARA*

Ligt in lading:

de Sloep *Sylph*, Kapt. J. G. CAPLE. — Wegens Vracht en Passage gelieve men zich te Adresseren bij

(1180) A. MACINTOSH & Co.

Paramaribo, den 20 April 1843.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 19den dezer, de Zweedsche Sloep Edward, Kapt. J. M. Detney, van Demerary, hebbende 3 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 15den dezer, het Schip Koning Willem, Kapt. L. H. Singer, naar Amsterdam; lading: 334 vaten Suiker, 19 balen schoone Katoen en 9 dito vuile dito.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & Co.